

Københavns Kommunes økonomi op? Vores synspunkt var så bare det, at vi skulle have så meget som muligt i strukturforandringer og i faste værdier til gengæld for at medvirke til den operation.

Egentlig kan man jo sige, at operationen blev godkendt i det daværende Finansudvalg – ikke »egentlig«, for det blev den, da aktstykket blev godkendt. Og vi kommer så her i slutningen af 1995 i den situation, at nogle af ejendommene, de fleste af dem, ikke er blevet solgt, og så skal vi udmønte den sidste del af aftalen.

Jeg skal ikke trætte med en lang udredning – der er ingen af de tilstedeværende, der ikke kender historien i dybden – men vi har altså i lyset af det responsum, Finansudvalget har afæsket Kammeradvokaten, nu fremlagt et aktstykke, der tager Brøndbygrunden ud, fordi den vitterlig er konstateret helt forkert vurderet af vurderingsmyndighederne, og vi har så meddelt Københavns Kommune, som naturligvis mener, at den så har noget til gode, at det må vi forhandle i de kommende økonomiaftaler. Der er ikke truffet nogen aftaler om, hvad der videre skal ske, andet end at det må vi tage op i de forhandlinger.

Men jeg har ment det rigtigst, vi har ment det rigtigst i regeringen, også i lyset af Kammeradvokatens responsum, at ekspedere resten af ejendomshandlerne – som der ikke er noget holdpunkt for at vi med varig retsvirkning skulle kunne løbe fra, sådan som aftalen var formuleret – i form af et aktstykke. Derfor vil jeg opfordre til, at Folketinget afviser de to beslutningsforslag, og kun knytte den bemærkning til det, at det er jo i begge beslutningsforslagene sådan, at man siger: Jamen det kan da godt være – med lidt forskellig ordlyd – at Københavns Kommune skal have de penge, men så kunne man gøre det på en anden måde. Det er jo rigtigt, det kunne man selvfølgelig, og det ville der formentlig også være et flertal i denne sal for at gøre. Sådan må jeg i hvert fald tolke SF's beslutningsforslag. Men jeg må ærlig talt sige, at SF's beslutningsforslag undrer mig egentlig mest, fordi det fører i det mindste til samme statsfinansielle udlæg som det oprindelige aktstykke fra boligministeren – i værste fald en større statsfinansiell belastning.

Til hr. Jes Lunde: Derfor kan jeg måske ikke helt forstå, hvad det var for en krigsdans, der blev opført lige før juleaften, men måske er baggrunden for, at det nu har fået den her formulering, at der også er SF'ere på Københavns Råd-

hus, som har henvendt sig til hr. Jes Lunde og gjort gældende, at de her penge ville man meget gerne have leveret til kommunen. Jeg skal ikke kunne sige det. Jeg har ikke været inde i en videregående analyse af motiverne, men det kunne da være en del af forklaringen.

Men jeg vil nu alligevel opfordre til, at Folketinget afviser de to beslutningsforslag, og jeg håber på, at Finansudvalget derefter kan godkende det beskårne aktstykke, der nu foreligger til beslutning.

Hans Peter Baadsgaard (S):

Finansministeren har nu redegjort for, hvad der er baggrunden for det aktstykke, som de to beslutningsforslag vedrører. Det vil jeg ikke gentage her. Det er også baggrunden, som vi bygger vores stillingtagen på. Vi har hele tiden betragtet de omhandlede ejendomskøb som et led i en aftale mellem Københavns Kommune, og den aftale står vi ved.

Derfor støtter vi vedtagelsen af aktstykke nr. 194, og dermed afviser vi de to beslutningsforslag, der foreligger.

Thor Pedersen (V):

Vi kan i Venstre kun beklage, at det er nødvendigt med debatten her i Folketingssalen omkring ansøgningen fremsendt til Folketingets Finansudvalg, men i den konkrete sag må vi desværre konstatere, at finansministeren og regeringen i sin helhed ikke har givet Finansudvalget de korrekte og nødvendige oplysninger til brug for beslutningsprocessen.

Nu er det boligministeren, der har det formelle ansvar for aktstykket til Finansudvalget, men sandheden er vel, at boligministeren overhovedet ikke har været med til at forhandle det. Det har derimod finansministeren og vel også indenrigsministeren.

Den aftale, som regeringen har indgået med Københavns Kommune, som den er forelagt for Finansudvalget, er baseret på, at Københavns Kommune skal aflevere ejendomme af samme værdi, jf. de offentlige vurderinger, som de kontante beløb, som staten udbetaler til Københavns Kommune. Da regeringen forsøgte at få aktstykket igennem i december 1995, blev det imidlertid afsløret, at de reelle handelsværdier var væsentlig lavere end det beløb på 296 mio. kr., som staten skulle betale til Københavns Kommune.

For ejendomme, der var ansat til en vurdering på 296 mio. kr., var der i alt ved udbud kun ind-